

Inskrift:

+ **suarthaufpi** + **ak** + **uifari** + **auk** + **uibiaurn** + **auk** + **onutr** + **raistu** + **stain** + **pina** + **faruki** + **fapr** + **sina**
 5 10 15 20 25 30 35 40 45 50 55 60 65

Svarthaufði ok Viðfari ok Vibjörn ok Anundr raistu stein þenna faruki, faður sinn.

»Svarthövde och Vidfare och Vibjörn och Anund reste denna sten (efter) **faruki**, sin fader.»

Till läsningen: Icke stungna äro 15, 24, 51, 65 i. Hst av 17 a står i en remna; bst är tydlig. 46 t har bst endast t. h.; den vänstra har sannolikt aldrig varit ristad. 57 u är ej fullt så djupt ristad som övriga runor, men är dock säker. — B 671: **uipbiurn**, **ristu**, **stean fau - ki**. — Boije: **uibiaurn**, **ristu**, **stnan**, **faruki**. — Brate: **uibiaurn**, **raistu**, **stain**, **faruki**.

Namnet *Svarthaufði* förekommer i Södermanland även Sö 57, 58; se E. Wessén, *Nordiska namnstudier* (1927), s. 72. Förleden i **uifari** är sannolikt *vīð-*; sålunda 'han som färdas vida'. Namnet är ej sällsynt i uppländska inskrifter: L 574 Karsby, Lagga sn, L 389 Skillinge, Sollentuna sn, L 67 Sanda, Skoklosters sn(?). *Vibjörn* också Sö 44 och Sö 226. Slutet av inskriften måste innehålla felristningar. Då preposition 'efter' saknas efter *raisti stein þenna*, ville man i **faruki** förmoda en dativ, men häremot strider den anslutna appositionens form. Man kunde vara frestad att i **faruki** se en felristning för **farulfi**; även det följande **fapr + sina** måste ju innehålla en felristning. Om namnet *Farulfr* se Sö 238.

257. Älby, Ösmo sn, Sotholms hd.

Pl. 1: B 674.

Litteratur: B 674, L 831. Ransakningarna 1667—84.

Avbildning: P. Helgonius (i Peringskiölds Monumenta Sudermanniaë, där signaturen »DSt» är ändrad till »P.H.»), och B 674).

Om runstenarna vid Älby se ovan Sö 256.

Inskrift (enligt B 674):

kynuar · lit × r - t... - - - s - a eftir × alfkit × - oru - ur · sun

Gunnvar let æftir Alfketil, broður sun . . .

»Gunnvar lät efter Alvkel, (sin) brorson.»

Runan 2 y är i det bättre avtrycket hos Peringskiöld tydligt stungen. Emellertid kan man förmoda, att det varit en naturlig fördjupning i stenen, som Helgonius uppfattat som huggen prick. *Gunnvar* kan här vara ett mansnamn (liksom i L 1235 Skeppersta, Smål., L 1590, 1591 Stenkumla, Gottl.) eller ett kvinnonamn (som i L 661 Rinkaby, Danderyds sn, Uppl., T 60 Eggvena, Vgl., T 64 Leksberg, Vgl.). — **alfkit** är väl sannolikt felläsning (eller felristning) för **alfkil**. Namnet *Alfketill* synes f. ö. icke vara belagt.

258. Älby, Ösmo sn, Sotholms hd.

Pl. 126. Pl. 14: B 1141.

Litteratur: B 1141, L 830. Ransakningarna 1667—84; S. Boije, Anteckningar (ATA); E. Brate, Sveriges runinskrifter (1926), s. 126.

Äldre avbildningar: P. Helgonius (i Peringskiölds Monumenta Sudermanniaë, där träsnittets signatur »DS» blivit rättad till »P.H.»), och B 1141); Brate (ATA).